

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2040/2022
03.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков, адвокат у ..., против тужене Основне школе „Јован Јовановић – Змај“ из Новог Кнежевца, чији је пуномоћник Јован Мишчевић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/22 од 02.03.2022. године, у седници већа одржаној 03. новембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/22 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/22 од 02.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди – Судска јединица Нови Кнежевац П1 657/20 од 22.12.2021. године, обавезана је тужена да на име трошкова за долазак и одлазак са рада за период 01.10.2017. – 30.09.2020. године исплати тужиоцу укупан износ од 50.700,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.939,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 497/22 од 02.03.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног

права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужилац има право на трошкове за долазак и одлазак са рада на основу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ број 21/15...95/20). Сходно наведеним одредбама, право на накнаду трошкова превоза није условљено растојањем између места пребивалишта и радног места, а наведена законска одредба (члан 118. став 1. тачка 1.) предвиђа да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Наведено је додатно појашњено одредбом члана 26. став 1. Посебног колективног уговора, која предвиђа да накнада мора бити исплаћена до 5. у месецу за претходни месец, уколико запосленом није обезбеђен сопствени превоз и да је перонска карта саставни део трошкова превоза, ако је услов за коришћење превоза, као и ставом 2. наведеног Посебног колективног уговора, који предвиђа да је на захтев запосленог послодавац дужан да запосленом обезбеди месечну карту за долазак и одлазак са рада, уколико није обезбедио сопствени превоз. О тужбеном захтеву судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим, или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијски наводи тужене не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије. Посебна ревизија не може се изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, услед погрешне оцене доказа, на шта се свде ревизијски наводи. Ревидент оспорава утврђење да је тужилац имао реалну потребу за коришћењем превоза из разлога што на подручју општине Нови Кнежевац не постоји организован градски превоз. Наведено се своди на указивање на нетачност, односно непотпуност утврђених чињеница, што је недозвољен ревизијски разлог. Навођење пресуда Врховног касационог суда Рев2 1213/21 од 03.06.2021. године и Рев2 3069/2020 од 10.02.2021. године не значи да је потребно уједначавање судске праксе, будући да је у конкретном случају утврђено да је тужилац имао реалну потребу за коришћењем превоза, за разлику од чињеничног стања утврђеног у напред наведеним одлукама Врховног касационог суда. Ревидент није указао на потребу за разматрањем одређених правних питања од општег интереса, или питања у интересу равноправности грађана и да је потребно ново тумачење одређених правних норми.

Стога, Врховни касациони суд закључује да нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије по одредбама из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 12.10.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне одлуке износи 50.700,00 динара, што представља динарску противвредност од 431,18 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Зато изјављена ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић